
گريشگ ۽ ڀليں سمين

علی احمد ساجد، ساجدی

بلوچي اڪيڊمي ڪوئٽه

عدالت روڊ، ڪوئٽه

All rights are reserved.(c)

اے کتاب ۽ درائیں حق گوں بلوچی اکیڈمی ۽ انت۔
بیدے اکیڈمی ۽ رضاء کس ایشی ۽ مواداں چاپ کت نہ کنت۔

(انٹرنیٹ ایڈیشن)

گریٹنگ ۽ پبلیشمنٹ
علی احمد ساجد ساجدی

2018ء

ISBN # 978-969-680-054-5

نہاد : =/150

بلوچی اکیڈمی ۽ اے کتاب ذکی پرنٹنگ پریس کراچی ۽ چاپ کتگ۔

نامدات

منی پت بہرام خان ساجدی ء نام ء

ل

- 7 گریشگ ۽ پللیں سمین۔۔۔۔۔ بالاج حمید
- 8 1۔ منی پللیں چمن گیمرتگ ۽ موسم تہار انت
- 9 2۔ منی گم تئی ستون انت وشیانی
- 10 3۔ منی آدل ندرایت غم غساری
- 11 4۔ جلوہ شل انت ہر سوئے یار
- 13 5۔ ہر گورا باگ ۽ بہار انت نشنگ نئے تو دیم تہار
- 14 6۔ پچار لاگریں جٹ پہ منزل روان انت
- 15 7۔ گہے پڑ مردہ ۽ غمگین ۽ زار انت
- 16 8۔ او منی دل تو بس کن وسواس ۽
- 18 9۔ پللیں چمن گیمرتگ ۽ زہیر ۽ چراغ روشن پدی
- 19 10۔ منی پل ۽ چمن و شبو ۽ رتیج انت
- 20 11۔ تراچاریت کجام چم تو وتی ارسال شلان ۽
- 21 12۔ باد ۽ چمن پر گوش سر
- 22 13۔ خداوند رب ۽ رحمن ۽

- 25 14- شکر ۽ منت ۽ صد ہزار لکھ انت
- 32 15- ہر حکم شاہ ۽ انوری
- 36 16- یارب من ۽ شکر انت ہزار
- 38 17- اے خداوند تئی قدرت ۽ کاراں صدامان
- 43 18- رفتن سحر گاہ ۽ در۽
- 46 19- شکر انت خداوند مہربان
- 52 20- زمین سر پوشیتگ سبزیں قباہاں
- 54 21- پادامنی میریں بلوچ
- 58 23- پادا اوچک ۽ بلوچ
- 61 24- قاصد منی احوالاں بہ زور
- 63 25- شکر از کریمیں قادر۽
- 65 26- قدرتاں رب ۽ بچارات چون کرتگ ظاہر۽
- 67 27- توسیپ ۽ لاحق آوت انت دان ۽
- 70 28- شپ نیم ہنگام جہہ سخن و اب ۽ غفلت ۽
- 72 29- یاد منا کابینت دور ملوکانی
- 74 30- یا خداوند ۽ مہربان پاکیں کار ساز
- 76 31- نوجوان ۽ بے مہار۽
- 77 32- زر تگے پنت اچ شمر۽ را

- 79 34- شکر گریں اچ شاہ ء یزدان ء قدرتاں
- 83 35- افسوز انت منا انجیں کار
- 87 36- قاصد منی سو جان بہ بر
- 90 37- بیا تو قاصد ء شاہی
- 92 38- برو قاصد تو نا گاہی
- 95 39- سرچست کتگ نو کیں جوان
- 100 40- بال کن کپوت و ہد ء سحر
- 102 41- شعر ء بہ جن پہ اندری
- 103 42- شکر از کریمیں مہربان
- 106 43- چیا بندہ تو نادان ء
- 110 45- و ہدے سحر من نشت اتوں لوگ ء دپ ء
- 113 46- پری پیکر منی مہلنج زیبا
- 114 47- شکر انت خالق ء شاہکار ء

گریشگ ۽ پُلیں سمین

”گریشگ ۽ پُلیں سمین“ علی احمد ساجد ساجدی ۽ شعرانی اولی کتاب انت واجہ ساجدوت چہ گریشگ ۽ انت۔ شاعری ۽ کلاسیکل اسلوبے داریت۔ آئی ۽ شاعری ۽ مہر، قدرت ۽ ندرگ، ڈیہہ ۽ دوستی ۽ شعر ہوار انت۔ واجہ ۽ شعراں چہ وت پدر انت کہ آوتی بلوچی تب ۽ چہ گستانہ انت ۽ بلوچی ۽ تب ۽ پیم ۽ نبشتہ ۽ واگہ داریت۔ مرچاں نوکیں شاعر گون نوک نوکیں چہر بندی ۽ دست گٹ انت بلتے ہما کہ بلوچی زبان ۽ اصل تب انت آڈالچار کنگ بوگہ ۽ انت۔ علی احمد ساجدی ۽ شاعری ۽ بلوچی مئیل برجم داشتگ پمشکہ آئی ۽ شعرانی تام ۽ شیر کنی برجاہ مانیت۔

ساجد ۽ بازیں شعر گون رب ۽ رحیم ۽ پاکیں نام ۽ گون بندات کتگ انت بلتے رندی بنداں وتی اصل بنگپ ۽ بابت ۽ بند پر بستگ۔ اے آئی ۽ اسلوبی کمال انت ساجد ۽ شعراں چا گردی تب ۽ منیلانی ہم زانشت بیت پر چہ کہ آہے چا گرد ۽ بہر ۽ باسک انت آئی، درائیں شعر سادگیں لبزاں بیان کنگ بوگہ انت، بزاں گیشیں مانگیشی یے شعراں گندگ نہ بیت۔ ہمک راج ۽ آئی ۽ زبان ۽ وتی تب ۽ مئیل بنت، ہما تب کہ بلوچانی انت گشتے مرچاں گار بوگہ ۽ انت۔ غزل ۽ آرات لچہ ۽ نبشتہ کار و حساب نہ بنت بلتے ہما کہ بلوچی دراج بُریں شعر انت، آوانی نبشتہ کار کم انت۔ ساجد ۽ جوانیں ہنگیجے کتگ کہ لائق ۽ توسیپ انت۔

منی پللیں چمن گیمڑتگ ءِ موسم تہار انت

منی پللیں چمن گیمڑتگ ءِ موسم تہار انت
 خزان رپتگ پدا لگ ءِ لوار انت
 بلئے امید منی پہ نو بہار انت
 شپاں چلگ اگر سرد ءِ تہار انت
 تئی منزل ترا دیم ءِ توار انت
 بیا قاصد روان ساجد تیار انت

منی گم تئی ستون انت وشیانی

منی گم تئی ستون انت وشیانی
 بلئے آبدار نہ بنت حشک کانیاں
 شپاں قہری شلنت ارس دیدگانی
 بلئے ہچبر نہ بیت پادار جوانی
 مسافر روت گوزیت منزل غمانی
 گوزیت زندء نہ بیت آسر بیانی
 چراگ روک انت دلء آعاشقانی
 ہما مورء مدگ مچ انت دوانی
 تئی ساجد گوزیت پیری پہ جوانی

منی آدل ندار ایت غم غساری

منی آ دل ندار ایت غم غساری
 مدام واب انت غم ء بار ء نچاری
 نہ گندیت رژن ء واب انت تہاری

اگر قدر ء نزانے زندگانی
 پدا مرگ ء تی مہری نمائی
 تی ساجد عجب گوشتگ جوانی
 رسیت پیری شמושگ آ کسانئی

جلوہ شلنت ہر سوئے یار

جلوہ شل انت ہر سوئے یار
 ساجدِ وتی گوشاں بدار
 نون پورو انت عہد ءِ قرار
 ہچر تئی نیست انت شمار
 اوشاتگ انت لیل ءِ نہار
 گلشن چمن نور ءِ نگار
 حور ءِ ملک باز بے قرار
 نورے نگاہاں گل نگار
 شعلہ کشان انت صد ہزار
 جلوہ گرت بہرے ڈگار
 تختہ نبشتہ تاج دار
 پرتو تیار انت باج دار
 امروز وش انت پہ بہار

پادار نہ بیت گوں دوست ء یار
 چند روچ است انت پہ شکار
 شہد ء شکر نوش کن قرار
 جامء طہور انت بے شمار
 دستگیر وت انت خوف ء مدار
 کئے انت ہما دُلْدُل سوار

بندیں کجاوگ چار یار
 چچ بر دل ء فکر ء میار
 نیست انت پہ تو دوزخ ء نار
 آمین بگویم بار بار
 آمین بگویم بار بار

ہر گؤرا باگ ء بہار انت

ہر گؤرا باگ ء بہار انت نشگ ءے تو دیم تہار
 بزگ ء بے چار گے کئے پکنت ترا مہار
 پاد ء چہ گر میں نیاد ء کاہلیں واب ء گزار
 چُست ء چالاک ء تیار بو مثل ء چو بازء شکار
 گشت کناں دوریں ڈہان ء آقلم دست ء بدار
 مکتب ء چم چار کنان ء منزل ء دیم ء پچار
 جنگل ء دشتاں پلنگ ء کوہ سراں شیر ء مزار
 نیست ترا علم ء ہنر گوں زندگاں چوں بے شمار
 چو حرء پالام ء زین ات اُشتر ء چو زیر ء بار
 کار بے ٹوہی بہ بوتیں پیل نہ بیت طفل ء مہار
 دانش ء علم ء ہنر دار رستین نام ء بیار
 زیور ء علم ء ہدوکیں کوشش ء جہد ء بدار
 دور پکن لنج ء تہاری بو چو مثل ء گل انار
 چہ کش ء کراں وتیگاں ساجد ء پنتاں ہمار

پچار لاگریں جُٹ پہ منزل روان انت

پچار لاگریں جُٹ پہ منزل روان انت
 بلئے پُر امید انت ہمت کنان انت
 اگر یک ء تہنا ء بے یار جہان انت
 شپ ء لنج تہار ماہ ء ذرا جیں شپان انت
 کہ دورء چراگے چو جلوہ دیان انت

تنگی ء وٹی مدام بیر ء بار انت
 گوزوکیں وہد جہان ء بے قرار انت
 بلئے پُر امید انت کہ دیم ء بہار انت
 کجاوگ بیا ترا واجہ سوار انت

گہے پڑ مردہ ءِ غمگین ءِ زار انت

گہے پڑ مردہ ءِ غمگین ءِ زار انت
 گہے وش کند ءِ قہقہ ءِ توار انت
 بلئے دیما پدا موسم بہار انت
 ہے امید دل ءِ صبر ءِ قرار انت
 ضعیف ءِ لاگر ءِ نون تاب وار انت
 گہے شہم ءِ گہے گزند ءِ توار انت
 دل ءِ ہمت وتی جاہ ءِ تیار انت
 ندریت حاجتے صبر ءِ قرار انت

اومنی دل تو بس کن وسواس ء

او منی دل تو بس کن وسواس ء
 دور مدے مارا بل غم ء آس ء
 شپ تہار ماہ ء آخری پاس ء
 شربت ء شیر ء شہد گم ء تاس ء
 دل زہیرانی سہتگ ماں آس ء

درتگ انت کلی آپسر ء سولان
 چون کتگ ٹننگیں دل ء اومان
 لہڑے ء سردیں ساہگ ء موجاں
 شاہ سوارانی گشتگیں فرمان
 چون کنت پورا داتگیں قولان
 دل خیالانی کپتگ اندووان

لنڪاڻ مندر ڪيڪ دست ۽ دستونڪاڻ
 ده صدي دُر ۽ طوق ۽ گڻيان
 تنگهين لُنت ۽ آپ تچين جوان
 عنبر ۽ مسڪ ۽ چندن ۽ بوان
 ڪئ گم ۽ بار ۽ گون تو ڪنت تالان

چو جوان شير ۽ وت وتي پاداڻ
 بُر گم ۽ بند ۽ وت بکن شاداڻ
 دل مدارات په نُرگين موداڻ

چم گوما بادگير ۽ ڪمين تيراڻ
 چو وتا زانئ دوست ۽ دلگيراڻ

پلیں چمن گیمرتگ

پلیں چمن گیمرتگ ء زہیر ء چراگ رژن ء پدی
 دل انتظار ء زار ء زار موسم بہار ء کیت کدی
 تہاری شپاں غم کوکرین چو بُر ء بند انت دُر دری
 کابنت ء دار انت کوه سری آکاش ء زلف ء سرسری
 موج سمندر گش گشی لب ریز ء چول انت آزی
 طوفان ء دنز لنج ء غبار پہنات ء پہنات آہلی

اے ناخدا ترس ء مدار کشتی روان انت ماہلی
 دور چار ء دوریں منزلاں گندیت چراغ ء روشنی
 ناگاہ بگنداں ننگرے کابنت سحرگاہ ساہلی
 یکدار ء بوجیگاں زری طوفان ء گوات انت ہل ہلی
 لہڑ چست بنت قہریں زر ء بوجی تنابیں ہل ہلی
 ساجد گشیت بیار ہمت ء مردانگی مردی دلی

منی پل ۽ چمن خوشبو ۽ رتچنت

منی پل ۽ چمن و شبو ۽ رتچ انت
 من ۽ مھر ۽ بدل تی تزن رست انت
 دل ۽ غم کو کریں چو گر ۽ بند انت
 نزانان واڳے دار انت ندار انت

کدی کنڊاں کدی گریواں کدی ارس ترو نگلیں ریچاں
 کدی گوں مجلساں ننڊاں کدی تهننا دل ۽ جیڑاں
 کدی من وشی یے گنڊاں کدی بڙنے دل ۽ بنداں
 منوں کرن ۽ غم ۽ قیدی کدی آزادی ۽ گنڊاں

منی هم گوازی ۽ همراه هما پلین ڏگار انت
 منی مجلس منی دیوان شپ ۽ ماه ۽ ستار انت

ترا چاریت کجام چم تو وتی ارساں شلان ے

ترا چاریت کجام چم تو وتی ارساں شلان ے
 کجام مرہم تئی درد ے دوا زخماں گدان ے
 تئی غم گوں کیا گون انت غماں بازیں ردان ے
 نہ بیت موسم تئی محرم وت ے پرچے بلان ے
 ہما ٹپ تازگ انت دل تو پرچے جلان ے

چیا دل تو گنوک ے درد ے رتیج ے
 شپ ے تہنا تہار ے ارس رتیج ے

ترا یاد انت شپے تہنا تہاری
 کدی کئیت انت گل ے موسم ے خوشبو تہاری
 پدا کیت روشنی باری کدی مانیت تہاری

بادء چمن پر گوش سر

باد ء چمن پر گوش سر
 کرتے گماں در پہ در
 تاباں روج ء خوش خبر
 بے عیب انت باد ء سحر
 پُر لطف ء شاندار بے قدر
 و شبو ء دزنزیت مو عطر
 زیتون ء پر شوقیں تمر
 زیبدار انت پُل گوں انت شمر
 بچ بر نیت خوف ء خطر
 گلماں ء حوراں ہم سفر
 ستار ء ماہ ء دو سر
 قطار ء لین ء یک دگر
 اے ساجد ء چندے جبر
 پُر سنیل ء سہب ء گرد ء چر

خداوند رب ء رحمن ء

خداوند رب ء رحمن ء

عجب سازیت گل اندان ء

پچیں ملگور ء زُلیپاناں

مدام جنت تیل ء مسکاناں

گل ء بالاد عجب رستہ

کلاتی گردنے چستہ

مدام انج ہمسراں گوستہ

منی سہتگیں دلے سستہ

گل ء رنگ انچوزیبا انت

مثال ء چاردہی ماہ انت

منی آ ساہ ء ارواہ انت

بہ بندانت نود گواران ء
 بہ رتج انت ابر باران ء
 تمایں درچک ء داران ء
 کوبانی کور ء پیشان ء
 دل ء آٹپ ء ریشان ء
 پکن انت ایر درمان ء

بہ بخشائی گل اندان ء
 گرانڈ ء میش گوکان ء
 کنیں خیرات پہ رحمان ء
 گل ء شادہ ء میدان ء
 درائیں سیاد ء بڑاسان ء
 وتی دوستین گوہاران ء
 چگین ء پشک ء دوچان ء
 تمایں سہر ء سہتان ء
 دینت اے بڑاہ گل ء جان ء

شپیں پل ۽ لاٹران ۽

نپاد ۽ بزم ۽ بوپان ۽

بلو ہالو جنکانی

گل ۽ سور ۽ مرادانی

گل ۽ مسک ۽ زبادانی

اجازت حکم ربانی

پکنت ملا نکاح خوانی

پکنت برخاست ۽ دیوان ۽

بہ بارت اش پہ گل ۽ بان ۽

پشودن زحم ۽ ریشان ۽

شکر ۽ منت ۽ صد ہزار لک انت

شکر ۽ منت ۽ صد ہزار لک انت
 مارا چے گردون ۽ بے شک انت
 دل گنوک انت ۽ زیادہ احمق انت

ماہ لقاہ رنگیں دُر دپ ۽ دردان
 من شپان کشین آہ ۽ آہ سرداں
 عشق چناں دزد ۽ ظاہریں مردان
 عقل مثال ۽ چو کیا ۽ گردان
 یک شپے برمن حملہ آوردان

عشق من ۽ ہردم پاد کنت کل ۽
 گوں غماں وابستہ مبو ملا
 پادا پہ حکم ۽ توکل ۽ اللہ

سوار بہ بوتیز ء و ش ریں مل ء
نیم شپ ء بارت اتدیم پہ گران مل ء

من پرا حکم ء گوشتناں آئی
من سلاہ زرت انت درست پہ برجاہی
رفتگن من پہ عشق ء ہمراہی
عقل ء را رند ء داتگ انت ڈاہی
بستے منے راہ ء سر اناگاہی

پہ گدار چم دیست کرتگوں مار ء
گوں نہاں من کہ رفتگوں سار ء
دائم ء چو نادانانی مکن کار ء
عشق ترا بارت ء دور دنت گار ء

تر اتوں من پہ شرم ساری ء
منو ء بستن بور ہزاری ء

وڀٽڱن من ۾ درد خواري ۽

ڪپٽڱون مهلنج ۽ ياد گاري ۽

اتڪه عشق گون من ۽ گوشتہ

مهلنج گون دڪانين گور ۽ نشته

عطر ۽ عنبر ۽ لادنئ مشته

عقل بگائے کہ چو ترا گوشتہ

کور مبو مهلنج ۽ مجن پشتہ

پاد اهتال من ۾ حکم ۽ يزدان ۽

خنجرے الماسی جنگ میان ۽

دور کتیں نشتیں پشت ۽ نريان ۽

۾ بلوشان ۽ رفتڱين اود ۽

يا خدا ساڙي ۽ مکن جود ۽

ليب کنين من گون بمبوءے نود ۽

۾ وتي تنگين دل ۽ بود ۽

اہتگ عقل چو ساوڑی گزند ء
 زکینی شاباش ء کتگ چند ء
 بے خیال بوتے اچ منی پند ء
 پرتو ء مہلنج ء شکر کند ء
 وش ء کہ ٹاکورے بہ بیت رند ء

چوداں من ء بر ترینت ہنر باز ء
 آرتگئے نزد ء تاں مزار گواز ء
 آسکلو بندوک ات ہما ساز ء

تر اتوں من پہ درد ء بلیات ء
 پاد ء ماں تاسیں دو رواں دات ء
 اہتگ عشق گوں حیلہ ء بات ء
 داتگئے مہلنجے من ء یات ء

وہدء بیگاہ ء سرگوپے نندیت
 دلبر وتی زلف ء مہپراں رندیت

پوشیت کم خوا ء عدلساں چنڈیت
 پشٹی کٹ ء بنجمل ء نندیت
 پر تی تیگ ء مازگاں بندیت

واگن من ترینت مست ء بے ہوش ء
 پر غضب ناکی شور دات شמוש ء
 اہتن ہما ساری پد ء پروش ء
 نزدء بادگیر ء پہ دُر گوش ء

ناگہاں عقل ء گپت من ء دست ء
 پر غضب ناک ء کینگ ء کست ء
 از درء مہ لنج ء کتگ گست ء
 گشتے ایرنگ ء چابک ء گُست ء
 جوان وتی مردی ء مہ بو چست ء
 چار کلاک تاریکیں شپ ء گوست ء
 ہر طرف مرگاں نالگے رُزت ء
 روشیں روچ ء جلوہ پیوست ء

پر فریب ترینگ من ء آئی
 واب ماں دیدو کاں نہ بوت جانی
 اہت منی موجیں عشق انا گاہی
 انشپہی مہلنج ء تئی دراہی
 پر تو بے واب انت لسہیں ماہی
 تو کجا ترے شو میں درگاہی

 تو نہ کرزے آ جنتی حور ء
 باگ ء بوستان ء سر ء نوک سور ء

 تو نہ دیست آ سرء آزاد ء
 گڈ خمار چم گوں قد ء بالاد ء

 جہہ جتوں من پہ توکل ء شاہ ء
 مولمان زرت پہ کسر ء بارگاہ ء
 سوار بوتن بور ء مست ء گمراہ ء
 اہتوں گلمدانی ننگ ء جاہ ء
 اے شپ ء نیم ء تاں سحرگاہ ء

لیب کتیں من گوں چار دہی ماہ ء
 ساپی ء بر گشتیں مرا گاہ ء
 پر سلامت ء زندگ ذراہ ء
 عقل ء را رند ء گپتگ ات ڈاہ ء
 نا امید بوت ء نشت منی راہ ء

نوں پدا اہت ء عقل سلام دات ء
 ما گہاران ء تو چناں برات ء
 اے گنوک ء کہ گوں تو پیڑات ء
 زاناں کہ روچے وت کپے چات ء

گشتوں من عقل ء را تو مبو تنگان
 عشق وت شودیت دل ء زنگاں
 تو صلح کن منے جیڑہ ء جنگاں

امروز تا فردایا تمام کار ء
 ہر دو سر ہمراہی بدنت مار ء

ہر حکم شاہء انوری

ہر حکم شاہء انوری
 شرف تو دارے رہبری
 کالب نور ء انوری
 تاج بخش کلیں سروری
 اے پیرء ما دستگیر ء ما

در ء گوہر پیچیدہ
 مرجان ء لولو بہترے
 بالاد ء پوش بالاترے
 مسکین غریباں واقفے
 اے پیرء ما دستگیر ء ما

درمندگانی درسگاہ
 ہر مشکل ءِ مشکل کشا
 من محتاج ءِ تو حاجت روا
 تار ماہ شپانی پیشوا
 اے پیرءِ ما دستگیرءِ ما

از جان ءِ دل بیمار اتوں
 کمزور جان ناتوان اتوں
 رنج ءِ گماں بیزار اتوں
 امید ءِ تو دلشاد اتوں
 اے پیرءِ ما دستگیرءِ ما

شب روز کردم گناہ
 نیست دگر جاہءِ پناہ
 چوں آس کشن زار ءِ آہ
 است من ءِ فریاد ءِ جاہ
 اے پیرءِ ما دستگیرءِ ما

تو ہادی ء اے پیرء ما
 تو مہدی ء دستگیرء ما
 وہد نزیک کیت نزوء ما
 پہ تو مدتاں وہدء ما
 اے پیرء ما دستگیرء ما

پیغمبر ء حکم ء بیان
 وت ظاہر انت گوں عاقلان
 پوشیدہ ء یا کہ عیان
 اے پیرء ما دستگیرء ما

بندین خیال ء وسوساں
 زیر بار گناہ ء حس حساں
 ہر مشکل ء حرز ء ڈساں
 آزاد پکن از ناکساں
 اے پیرء ما دستگیرء ما

چوں در ء در ناسپتے
 ارض ء سما در خفتے
 شمس ء قمر اشفتے
 یکے در ء سرگفتے
 اے پیء ما دستگیرء ما

اے ساجدانت خاکی سرے
 پر عیب ء بندہ کترے
 تو مہربانیں سرورے
 بے عیب ء پاکیں جوہرے
 اے پیء ما دستگیرء ما

یارب مناشکر انت ہزار

یارب من ء شکر انت ہزار
 جزئی در نیست انت قرار
 وسواس ء شیطان نابکار
 دنیا ء کرتگ دیم تہار
 رنجش بیاں براس ء گہار
 یک لوگ ء مردم وار ء زار
 نئے ترس ء حزرے از قہار
 شیطان ء سنگت سر مہار
 ہرچند تچنت لیل ء نہار
 بدتر جہان بیت انت غبار
 مردگ نہ بیت زندگ دوبار
 تو خالق ء حکماں بچار
 روح ء شپاں عبرت بیار

نیک ءِ بدال ہر دم شمار
 بار تئی سرا است انت بچار
 یکے آ موت انت بے توار
 دومی آگور ءِ قبر دار
 سیسی نزع سقراطء مار
 کیت عزرائیل دنت ات پہہار
 مجبور بئے او بیشکار
 نئے دنت ترا کسے توار
 موت ءِ نہ بیت ہچ بر نثار
 تو ساجد ءِ پنناں ہمار
 تو منزل ءِ دیم ءِ بچار

اے خداوند تئی قدرت ء کاراں صدامان

اے خداوند تئی قدرت ء کاراں صدامان
 حتی ء سلطان ء لامکان ہستی کل جہان
 سہی نہ ات کسے جوڑ بیت ارض ء آسمان
 صد ہزار سال ء قالبے جوڑت ناگمان
 لوح ء محفوظ ء پوشت انت درائیں قدرتاں
 عالم ء الغیب چون کنت خلقان کن فکان
 ذوالجلال شاہ ء جاری بوت حکمے ناگہاں
 قالب ء خاکی مان کت عمر ء روح جان
 بخشگ ء اشرف افضل انت کلاں انس ء جان

ساری ء جوڑ ات ابلیس گوں شو میں شدتتاں
 دشمنے بوت پر آدمی ذات ء گوں بدان
 سربر ء ابلیس ات بزاں اہت گوں موکلاں

ہج گتے نیست ات جوڑ بیت آدم پر عیان
 پوشیدہ رازے حکم ء دات بوشت ات پرسز پان
 مالک ء اول کرتگ ات اقرار پر زبان
 گر کسے منکر بیت منی حکم ء گفتناں
 آئی ء جاہ بیت محشر ء روچاں گوں بداں

داتگ ات اعلان پیسر ء ابلس برلسان
 لعنتی نام ء جہندم ء آس انت مکان
 پر وتی دستاں دستخطے دات گوں لنکوکان
 خلقتے دم منت گوں گواہ ء شاہدان
 کرتگ ات منظور ابلیس گوں کلیں فرشتگان
 واجہ تئی حکمانی سر ء نیست لیٹ ء لعان

جاری بوت حکمے مہربان شاہ ء قدرتاں
 دات ابلیس ء گوں تمام نوری خلقتاں
 باطنی عمرے ظاہر ات دیم ء پر عیان

حکم بر دانا اوشتات انت قطار ء سر پاں
 جسمء خاکی ء داتگے شرف ء عیان
 عرض داشت پیش کرتگ ہے کلیں فرشتگان
 ماکنیں روچ ء شب تئی توسیپ ء بیان
 آدم ء چیا تو کنتے پیداک در زمان
 شدتے پیدا بیت ادا گردوں در کمان

جواب رست اے پیما چما شاہ ء قدرتاں
 حاجتے نیست پہ شمنے ذکر ء طاعتاں
 نئے کنیں تبدیل بوتگیں حکم لکتاں
 حکم یزدان جنت اش رست ماں فرشتگان
 سجدہ ء کپت انت لوٹ اتنت بخشش آدماء
 توبہ ء زاری کرتگ اش رب ء طاقتاں
 منکر بوت شیطان گوں وتی کست ء کینگان
 سجدہ ء انکار کرت گوں کلیں سنگتاں

آنہ ات معلوم چوش بیت من یک ء دمان
 کالیں عمرے احت اچ عرشانی بیان
 جنت اش رست ء جنت ء کلیں خلقاں
 گوشتگ ابلیس ء ہے پیم ء زیب ء شان
 درکپ ء دور بیاں اچ جنت ء مکان
 تو پلپت بوتے گوں وتی کردان ء بیرگاں

اتلگ شیطان گوں وتی جوش ء جزبیاں
 آدمی ذات ء من ادا نیلیں پہ امان
 من وت کائیں گوں وتی کلّیں لشکراں
 جوڑ کنیں واستے آدم ء چندی دشمنان
 کودک ء تفل ء چندی مگاریں مردماں
 زوت دوچار کائنت گوں وتی نیکیں شوہراں
 درکپنت کل ء ء رونت شہر ء میتگاں
 نندانٹ گوں دزگہاراں ء کن انت مردے غیبیتاں

قیا مت ء روح ء ایش انت گو مئے مہربان
 پر ہے پیم ء عزت ء ایمان بیت روان
 گر کسے پیر انت یا کہ نوک سوریں جوان
 دست منی سک انت حدے تاں موت ء غفلتاں
 جواب رست شیطان ء ہے پیم ء آن چنان
 گرمی بندہ بیت کسے کیت انت پہ امان
 دین من ء صبر ء وسوس ء کشیں سیدگان
 جنت اش بخشاں نئے وتی جوانیں نیامتاں
 بس بکن ساجد آسر کن درائیں قصہاں
 مونے نیست جز تئی جلی ء رحمتاں
 ذوالجلال شاہ ء زیب دنت توسیپ ء بیان
 وت مدت بیت آ موت ء گر انیں ساعتاں
 برکت ء سی جز کلام شاہ ء طاقتاں
 وت بہ دنت معافی قیامت ء بخشی جنتاں

رفتن سحر گاہے درء

رفتن سحر گاہے درء
 شب نمب ء و ش کوش ء سرء
 موج ناگہی کابنت زر ء
 یاد ء دینت آ گوہر ء
 استار ء بام ء درور ء
 ماہ چار دہی تیں سومر ء

گون انت وتی گوں ہمسر ء
 دیے وتی کرتگ در ء
 چشم ناگہاں کپت ء سر ء
 جلوہ نہایت ہر بر ء
 پیشانی مثل ء نام در ء

آہو تچوکیں پرور ء
 یک نقطہ دروشم انور ء
 تازی سواریں گل سر ء
 زُلب کنڈت انت پر گوہر ء
 قوسی شپیں بروان سر ء
 گردیں زنوک نیک اختر ء
 بوز خنجریں بے درور ء

پاد ء کپوتی ایر اتنت
 گام نرمیں وش وش اتنت
 برز ء دو در سر بست اتنت
 اندر حجابی بر دینت

رست ء قمر چو مثل ء تیر
 سینہ گلستان انت شہیر

سیاہ ماریں مود رست اتنت
 روچ زری زیب دار اتنت
 بار ء جوک قطار اتنت
 عبرت پہ ساجد ایر اتنت
 دڑہ خالق ء کردار اتنت

شکرِ انتِ خداوندِ مہربان

شکرِ انتِ خداوندِ مہربان
 تئی قدرتان مارا امان
 جوڑ ات زمین ءِ آسمان
 اے کائنات پہ زیب ءِ شان
 جوڑ کت پہ واستءِ بندہاں

انسان بچاریت کارپداں
 شپ روجِ تجھیت پہ یک دونان
 ہرچی کہ بیت دیم ءِ روان
 خون تازہ ءِ ذراہ انت پہ جان
 برزیرِ خیال انت آن ءِ بان
 شاہی خیال داری پہ شان
 دور ءِ ہمیش انت پر دمان

پچ استر ء مسواک دپاں
 بوہ عنطری جنت گدان
 رندیت وتی سر چوٹواں

شپ روچ خیال ء ماہسپراں
 زوریت وتی تیر ء کمان
 روت انت پہ شہر ء میتگاں
 چاریت وتی ہم جوڑواں
 واتر کہ بیت کنت بیان
 لوگ ء وتی گوں مردماں
 حوری پری ء قصہاں

من دیست پری ء پر نظر
 جوڑ نہ بیت چوشیں دگر
 حور جنتی پُر زیب ء شر
 وٹشیں سخن گپ ء جبر
 کبگ ء کپوتی گرد ء چر

مود سرمئی زیبا ء شمر
 گردن کلاتی گوش زر
 پونز خنجر ء بروان دگر
 باغ ء چمن زیبدارء گور
 بالاد برز ء پُر گوهر
 ازپا بگر تاں حد ء سر
 بے عیب اتنت مثل ء سحر

ورنہ روان کنت قاصداں
 حوری پری ء مردماں
 سانگ لوٹ ات بیان
 توسیپ ورنہ چو کناں
 زان انت حبر آ ہر چناں
 علم ء حدیث اچ مدرساں
 زانست یے بازانت عاقلاں
 کنت واجہی ماں ہلکہاں

آ زانت وتی نیک ءِ بدان
 پیر نہ انت است انت جوان
 نندیت گوں شاہی پیرواں

آ سُہر ءِ سہت ءِ زیوراں
 ہار ءِ جوک گوں تلملاں
 آ بزم ءِ بوپ گوں کمبلاں
 پل ءِ زری گوں جوڑ واں
 سر چادری گوں برقبہاں

چند روج صلاہ بیت انگتاں
 ترو ءِ کن انت منٹاں
 احوال گرانت ایچ پتاں
 ورنائے سانگ ءِ لگ اتاں

گوں ہمسراں ہم تران بیت
 یک قاصدے میدان بیت

سیالاں رد ء لوٹان بیت
 مال بندی ء دیوان بیت
 چند روچ گوزیت بے واری ء
 فکر ء غم ء چم چاری ء
 وسو ء خاطر داری ء
 ورنات ء راشوق کنت
 گوں وسو ء دیوان کنت
 شاہی نشین ء شاہ بیت
 سالونک دل ء شادان بیت
 شام ء نکاح ء خوان بیت
 مہگونگ ء یک جاہ بیت
 رندی بچار ات قصہاں
 سور ء پد بنت بیان
 کسے بچاریت پہ عیان
 تاں عاقل ء پیر ء جوان

آزاد نہ انت کسے غماں
 بیت انت فنا کلیں جہان
 چار روپج ۽ زندے بیت روان
 ہر کس گوشتیت قدے وتاں

یک مدتے گوٹڈیں پدی
 ناگہا بیت چکے ودی
 آ مالک ۽ خود واہگی
 بخشش کریم ۽ نعمتی

ورنا بچار کہ بے سر انت
 پہ آپ ۽ دار ۽ وت خر انت
 لوگ ۽ تہا سرماں سر انت
 ماہیں پری ۽ نوکر انت
 لوگ ۽ وتی درد ۽ سرانت

زمین سر پوشیتگ سبزیں قباہاں

زمین سر پوشیتگ سبزیں قباہاں
چمن گوں بستر ءِ پوپ ءِ نباہاں
دل ءِ غم بُر چو چکی تواہاں

بیا ات کوہسری شیریں شپانکاں
شپ ءِ شیوان ءِ کوکار ءِ گوانکاں
بیار ات پلو ءِ ڈوبا پساناں
گل ءِ شادہ ءِ دوشن بُزاناں

مغیمی جمبراں بستگ سوہان ءِ
مروچی بُر ءِ بند انت آسمان ءِ
دے گردن انت پدا زوت بنت شلان ءِ
امیدے ماں دل ءِ مان بیت دمان ءِ
زمین ءِ بزگر ءِ گووال ءِ ہاری
گل ءِ وش کندگیں مئے دور ءِ ہاری

کپوت ء کوکو ء ویشیں تواری
چراگ روشن کتگ رپتگ تہاری

سُرِنڈ اَنت ڈاچی ء ہراں ء چارانت
قطار اَنت لیڑو ء دوشاپ کنان انت
کجاوگ بستگ ء ساربان روان انت
گہے دار اَنت گہے منزل جنان انت

چلن ء دوچنت بی بی وت گلانی
سر ء رذنت ء چوٹیں گیسوانی
بہار چین ء جن انت لیکو روانی
بہار گاہ موسے اہتگ جوانی

مروچی ساجد ء دل وش ء شادان
گل ء گلزار بہار گاہ دشت ء میدان
جبل تاں جنگل ء پٹ ء بیابان
گشے نوک سور اتنت کلی گیابان

پادامنی میریں بلوچ

پادا منی میریں بلوچ
پادا کہ پاد اتلگ جہان

پادا بچار دور منزلاں
دلدار ءِ دوست ءِ دشمنان
بندے چو بشی کوکراں
گوران بہ بو دست ءِ دہاں

پادا منی میریں بلوچ
پادا کہ پاد اتلگ جہان

گزننداں بیت ماں کوسراں
سیراب کنت کل کوچگاں
پچ کن آ بندیں چگاں
آسان بہ کن ہر مشکلاں

پادا منی میریں بلوچ
 پادا کہ پاد اتلگ جہان
 علم ء ہنر داریں جوان
 یک بکن اے کاروان
 روشن بکن سیاہیں شپاں
 دست ء بگر پسماندگاں

پادا منی میریں بلوچ
 پادا کہ پاد اتلگ جہان

غافل مبو تو چچ دمان
 پادا چہ گرہیں بستراں
 چار تو وتی کر ء گؤراں
 ہوشیار بہ بو پشت ء دراں

پادا منی میریں بلوچ
 پادا کہ پاد اتلگ جہان

دور کن شپے لُج ۽ تہار
 قربان بہ بو لُج ۽ میار
 آباد بکن ملک ۽ دیار
 بے واب بو لیل ۽ نہار

پادا منی میریں بلوچ
 پادا کہ پاد اتلگ جہان

اے درد انت جبین ۽ جُش جشاں
 پاد گوں شپادیں ترکساں
 سر چنڈکے نان ۽ تچان
 چار رستراں گردن کشاں

پادا منی میریں بلوچ
 پادا کہ پاد اتلگ جہان

پاد کن بلوچ ءِ پسگاں
 تاریخ ءِ جوانیں رہبراں
 بیر گیر ءِ شیریں مستراں

پادا منی میریں بلوچ
 پادا کہ پاد اتلگ جہان

ساجدؔ ترا کنتنت توار
 پنتاں ملوکیں گوشہدار
 دانشت ءِ علم دست ءِ بیار
 گوں زندگان بے تو شمار

پادا منی میریں بلوچ
 پادا منی میریں بلوچ

پادا او چک ء بلوچ

پادا او چک ء بلوچ

پادا او چک ء بلوچ

اے زندگی است چند روچ

بے واب بوشپ تا کہ روچ

تارمائیں شپ روشن تا روچ

پادا او چک ء بلوچ

پر جاہلی نیست ہمتے

دشمن ترا گپت ناگتے

گوں تو نہ بیت انت سیاستے

پشت ء کپے سیاہیں شپے

پادا او چک ء بلوچ

پہ وت بدار یک طاقتے

جذبہ ء شان ء غیرتے

عیب پوش جوانیں دوتے
علم ء صلاح ء سنگتے

پادا او چکء بلوچ
تو کہ کپتے پہ کوہسری
روح ء شپاں در پہ دری
چے گوں تو بیت سروری
کارمستر ء کاریگری

پادا او چکء بلوچ
علم تئی سپائیں لشکر انت
دست ء قلم تئی اسپر انت
غیرت بلوچ ء گوہر انت
عزت ء شان ء سرور انت

پادا او چک ء بلوچ
علم تئی جبین ء زیور انت

علم تى رہانى رہبر انت
پادا او چک ء بلوچ

همزان ببو گون ساجد ء
گوک ء پسان بوتو جد ء
هردم بجن علم ء صد ء
پادا او چک ء بلوچ
پادا او چک ء بلوچ

قاصد منی احوالاں بہ زور

قاصد منی احوالاں بہ زور
 تئی گندگ ء کایاں ضرور
 سر گر پہ پٹاں دور دور
 گچکو ء کاہاں جی حضور

قاصد منی احالاں برے
 احمد گجان نامہ ورے
 پر زانگ ء دانش ورے
 شعر ء حقیقت ماہرے
 چوکہ ہزار ء در ورے

جست کت گاں جاہے کجاں
 سرپیچ تئی جاہ نوان

بہرام ء بچ انت وش لسان
تئی بلبیل ء یاریں زبان

روح یے ترا دات قادر ء
صد طالب ء نشنگ گور ء
تاسیبی ء تاں ڈھاڈر ء
پنجگور ء ایران باڈر ء

گر براسی ء پُرسٹ رسی
خطے جوابء کن واپسی

شکر از کریمیں قادر ء

شکر از کریمیں قادر ء
 دستان ء بندیں راہبر ء
 بے چون ء پاکیں سرور ء
 نئے تکبرے داریں سر ء
 نشتوں فقیری پتر ء
 منجی ہما انت محشر ء

رب ء حقیریں بندوں
 نئے شاعری ء ماہروں
 نئے عاقل ء دانشوروں

روچے اناگاہ نیم ء روز
 خطے رست مارا فروز

شعرے کہ مان ات دل پہ سوز
 گچک ء نرائیں کسر ء
 نئے واقفوں آج ساحر ء
 چئے مطلبے داری سر ء
 مقصد نہ دیستوں ظاہر ء

اے مئے سلام انت اختری
 نیک سال ء مردے طاہری

قدرتاں رب ۽ بچارات چون کرتگ ظاہر ۽

قدرتاں رب ۽ بچارات چون کرتگ ظاہر ۽
 لیٹنگ دور بور سوار ۽ سنج ۽ زیور ماں خرء
 گوهر ۽ نایاب ۽ استی کپتہ دست ۽ ناشرء
 واجہ بندیگ ۽ غلام انت آ غلام چو افسرء
 نشتہ گوں طیبہ ۽ سکاران حکم دنت چو رہبرء
 تخت ۽ شاہی قبضہ کرتگ چون خمارانت دفترء
 شر ۽ گندگ ہیچ نزان انت دل کار کنت سرور ۽
 نئے پت ۽ چاریت ۽ نیکہ درست کنت نون مادرء
 وارنگے زہریں شراب ۽ ساز کنت چو جونجرء
 اے ہما بندیں غلام انت سنٹ برز انت چوخرء
 درجہاں گردی شپادا کیت غلام گوں موٹرء
 پوشاک ۽ ادلس زیب تن گوں استرء
 ماں شپاں واب انت پلنگ ۽ بوپ زمین بسترء

بس کن او ساجد مروچی دنیا اتلگ آخرء
 کوڑئیں دور انت فریبی گردشان کاری سرء
 رپتگ انت شاه گوں ملوکاں تخت بخشات نوکرء
 سرد خاموش ء قرار بو شکر ء گرب ء درء
 صدقہ ء شاه ء ولیاں رب جزا دنت محشرء

توسیپء لاق آوت انت دان ء

توسیپء لاق آوت انت دان ء

جوڑے کت دنیا پُر عجب شان ء

حاجتے نیست ء نئے کسی بان ء

چون بخشاتگ تخت سلیمان ء

کل مطیع کرت انت جن ء دیہان ء

حکمے دات گوات ء کرتے فرمان ء

رحمت انت رب ء بخششت پُرشان ء

عبرت ء بیار کرتگ اتگ آن ء

حضرت ایوب ء درد دات جان ء

بہ سرا آرتے کلیں رنجان ء

کرتگے محتاج لقمے یے نان ء

سینگ صبر ء شکرے دات زوان ء

یوسف ء دور ء دات پرا جاہ ء
 روشیں روچے کرت تہار ماہ ء
 گوں گماں کپت آ پہ بے گواہ ء
 کشتے آرا ہمجو ناگاہ ء
 گپے بر دست ء مثل خیر خواہ ء
 اے ہما رب ء قدرت انت دراہ ء

یونس کرتے ماہی ء لاپ ء
 قہر دریا ء دور دات آپ ء
 اچ وتی فضلاں کشتگ ء ساپ ء
 رڑنے وت جوڑ کت مہتاپ ء

آ خلیل ء را دور دات نار ء
 ایوک ء تہنا یا پہ بے وار ء
 داتگے صبر ء کشتگے ہار ء
 آسے سرد کت ء کرتے گلزار ء

پشت نہ کپت دنیا کس ء پادار ء
 یک ء یکہ شتاں درا قطار ء
 شاہ ء میران ء کلین نادار ء
 ساجد فریاد است گوں گموار ء
 امروز تاں فرد ء نورء انوار ء

شپء نیم ہنگام جہہ بجن واب ئے غفلت ء

شپء نیم ہنگام جہہ بجن واب ئے غفلت ء

من دل ء ایر کن یک گم ء وہی پروت ء

اے جہان فانی یک دمے روت انت ناگت ء

باز ترا پرکش بیت پدا دیم ء بے گت ء

خالق ء کاراں نیکہ تو کارے عبرت ء

نئے گئے شکر ء نئے کئے کوشش طاعت ء

چو مبو نادان ء مجن چاہ یے پروت ء

حکم بیت رب ء عزرائیل کیت انت ناگت ء

چے جواب گون انت بیدئے اچ عذر ء ہیلت ء

توبہ ء زاری ساعت ء مرگ ء دہشت ء

ہوش بکن ساجد نوں چما وہد ء زحمت ء

چار وتی بخت ء طالع ء ہردم قسمت ء

دست بند فریاد کن امید رب ء رحمت ء
 تابہ بیت راضی ناگہاں بخششی نعمت ء
 دل منی پرچہ پاگل ء وسوس ء کئے
 خوف نہ دارے پہ دیمترے روچاں بے دمئے
 پر اجل کیت دپ ء لقمہ بے گومئے
 مولے اہتگ موسمے چار روچ بارگ ء
 رژن ء چار روچ انت کیت پداوہدے تارگ ء

یاد منا کابینت دور ملوکانی

یاد منا کابینت دور ملوکانی
 پیشتری روچ ء ماہ ء سالانی
 من دل ء کابینت عہد سخیانی
 سید عہدی ء واجہ بائیانی
 رحمت ء موسیٰ ء کمالاتی
 طوطی ء آواز ذکر ء چوگانی

چون قمر بستگ شیر سپاہانی
 اسپرش گون انت شاہ ہزارانی
 بر دل ء ایر انت گم مریدانی
 بے کس ء نادار ء یتیمانی

مجلس ء دیوان شاہ امیرانی
 سختی ء روج ات ظلم ء جبرانی
 حاجت اش نیست ات خان ء جامانی
 قوم ء ذکری ء کت نگهبانی
 بستگیں دیوار کوٹ مریدانی
 ہرکس انت آزاد پر دل ء جانی

داتگ اش احوال غیب ء سہجانی
 تخت ء بخشات آ سلیمانی
 طالع ء بحت ء آ مریدانی
 چاکہ آ رفتاں دور امیرانی
 کلگ ء چار کہ اتلگ ویرانی

یا خداوندؑ مہربان پاکیں کار ساز

یا خداوند ؑ مہربان پاکیں کار ساز
 چند نمونہ ء سازاتگ دنیا قسم ہزار
 گہہ ہے دنیا سر زمین بیت انت ملگزار
 موسمے کیت حشک بنت درائیں ڈرچک ؑ دار
 وشى ؑ تنگی چچ کس ء نیست انت اعتبار
 گر مصیبت ؑ رنج بیت دنیا دیم تہار
 گر پدا تریت خواری ؑ وشى کیت دوبار

قادرے حکمت ؑ ہے کاران شر پچار
 صد ہزار حشرات جوڑ انت ؑ چندی زوم ؑ مار
 چند دگر جاندار اشتر ؑ گوک ؑ پس ہزار
 تو پکن عقل ؑ ہوش او انسان نابکار

ابلیس شیطان ء اچ وتی کر ء دور ہدار
زندگی چار روج انت اد ء امید ء مدار
بس کن او ساجد دیمتر ء راہ ء شربچار
نیک ء بد ہر چیز ء کننے وسپاں گوں شمار

نوجوان تو بے مہار ء

نوجوان تو بے مہار ء
 توشانک ء دیم ء تہار ء
 مادرے بند نئے گہار ء
 نیکہ لج ء سُدھ سار ء
 خاطر ء قوم ء ندار ء
 پرچیا تو بے کرار ء
 عزتے پہ وت ء نہ دار ء

چون کتے چند روج تو ساری
 پت تئی کپتنگ پہ خواری
 شام نیست ء نیست ناری
 واب کپتنگ بے تواری

تو جوان زرتگ شراری
 ظلمت ء لنج ء تہاری
 زوت گوزیت اے دور ء باری

زُر تگے پنت اچ شرء را

زُر تگے پنت اچ شرء را

نشگ ء تو سیاہ تہارا

دوست دار ء رہنزن ء را

گوستگ ء بند ء میار ء

دِستگے آ ابلہ ء را

سر تئی کپتگ غبار ء

چون بئے تو بر قرار ء

زوت بئے چو مثل وار ء

سئیل بکن دیم ء نشان ء

نقش ایر انت کل جہان ء

چون کنت آ گمران ء

آ نہ بخشیت ہیچ کسان ء
 شاد نہ کنت آ دشمنان ء
 حکم کایت مدان ء
 پیش داریت عاقلان ء

گوئڈ بگر ساجد مہار ء
 نند وتی جاہ ء قرار ء
 حال داتگ دات شہار ء
 دار یقین ربء قہار ء
 نون ترا نیلت قرار ء

شکر گریں اچ شاہ ء یزدان ء قدرتاں

شکر گریں اچ شاہ ء یزدان ء قدرتاں
 زور ترا باز انت سازندہ کلیں خلقتاں
 روشنیں جاہ ء کاریت تہار مائیں شپاں
 بے مراد بنت گر کسے کاریت گماں

نوں شما گوشدار ات موت ء قصہاں
 مالک الملک انت آ وتی کاراں وت بزاں
 خالق ء واست ء زیب دنت توسیپ ء بیان
 دادلی واست ء مالک ء منشا بوت دیان
 کس نہ بیت معلوم چون بیت باریں زندمان
 اے جوان نشت ات گوں وتی فرزند ء زنان
 پر وتی لوگ ء گوں وتی خیش ء مردماں
 ناگہاں پیدا بوت ارادہ بے یک دمان
 قسمت ء پادکرت اچ وتی ملک ء زیب ء شان

رخصتی بوت گریشگ ء دشت ء کوچگاں
 سیئیل کنان راہ ء کلیں آ شہر ء میتگاں
 دیر نہ بوتگ کہ سر کتگ دوریں ہلکہاں

کلیں احوالے کرت گوں احمد ء بیان
 شور کتگ یک جاہ ماں شپاں ہردو عاقلان
 مجلس ء گپ ء تازہ رو بوتان خوش لسان
 اے گمان نیست ات کہ بند بیت آب ء دان
 من شپاں پیش بوت موتے ء شاتگ ات پر نشان
 شریعت ء گپتگ دا دل ء دست ء الہان
 دات تسلی ء گوشتے مرد ء شر زبان
 خیر کنت پرتو آ خدا وندیں مہربان
 بندھے عقل ء زانگ ء دوریں قدرتاں

پیداک انت موت ء عزرائیل ساڑی ہر دمان
 کرتگے حملہ مثل ء چو جوریں دشمنان

زندے پورہ بوتگ انت تقدراء بیان
 پوشید عمرے کرتگ ات رب ء نوں عیان
 روح کتگ پرواز یک دم ء رفت انت لامکان
 توبہ ء زاری مالک ء کاراں صد امان

عزرائیل نشنگ راہ سراں تیر ء گوں کمان
 سنگرے بستگ داشتگے تیر ماں مرکبان
 ہیج نہ بوت رد تیر چما تقدیر ء نشان
 روشنیں قندیل گل شد ء تہار ماہ بوت جہان
 آقلاں کوہیں پرشتہ پر خیش ء ہمدان
 جاگہ اش و ش بیت قیامت ء فردوسی مکان

اے حبر تالان بوت تمام کلیں ڈیروہاں
 حال رست منظور ہے پیم ء زیب ء شان
 دست برزا ء گوشتے گوں رب ء مہربان
 توکلے شاہی توبدے شکرے پر زبان

بار چویشیں مردانی سرا کیت انت ہر زمان
 گران انت آ ساعت پر تمام دوست ء ہرہاں
 برادری سوزاں زرتگاں بار چو لیڑوان
 عزت ء شان ء سرکتگ دوریں منزلاں
 زندگیاں کارے کرتگ منظور پرشان
 برقرار بوتنت آ وتی جاہ ء جاویدان
 روشنیں روج ات تاہکو مردے عاقلان
 بستگیاں کوہے پر وتی خیش ء مردماں
 حاکی شانے داشتگ اش میر ء ممبراں
 احمد ء درور ہج کسے نیست انت در زمان

بس بکن او ساجدؔ گونڈ بگر موت ء قصہاں
 دعا بلوٹ رب ء آخر ء دنت وت امان
 نیک مردانی ظاہر انت تاریخی بیان

افسوزِ انتِ منا انچیں کار

افسوزِ انتِ منا انچیں کار
 بہرام خان ملوکیں نامدار
 عرضاں تو منی جوان گوشدار
 قوم ء کہ ترا کت سردار
 پما تو بزور گرانیں بار
 اے چیزے نہ کرتگ اقرار
 دنیا ء تھا چیزے چار
 ملکان ء دگر است سردار

نام اش دفتران لکوک انت
 قوم ء مستر ء پشونک انت
 شاہی جرگہاں نندوک انت

ہمدا انت تئی سرداری
 قوم ء را کتگ بیزاری
 ملک ء نیش کنے سرکاری

اے کارے نہ انت پر تو جوان
 بہری ملنگ ء سا دلخان
 اے شانی بزورے پنتان
 زند ء نبے تو شادان

چون بوت تئی ہما جوانیں خان
 پیشی آ نواب گوں فوجاں
 تو نوں اچ کجا بستگ میان
 دنیا ء اخیری روچان
 علم ء جاگہ ء نند ء بوآن

آچی کرتگ انت ربء زیان
 گوں تو نہ بنت او نادان

انگہ تو بزور مئے پناں
 سرگر پہ رعا ءِ نیکنان
 ہمدردی پکن گوں براساں

پہریز تو وتی ایمان ءِ
 نیک نامی بہ بیت روچان ءِ
 زور پہ کس نہ بیت فرمان ءِ

جبرائی حکم گوں سوار ءِ
 ناحقیں پڑھ ءِ بیہار ءِ
 سست کت تو وتی نام ءِ را
 پیش کن تو وتی کردار ءِ

یک رنگ کرتگئے دوست ءِ را
 لچ ءِ لوفر ءِ غدار ءِ را
 جست کن رعیت ءِ خیش ءِ را
 زانتگ تو حق ءِ را

تو چو مچ مکن مال ء زر
 شر نہ انت تئی نام ء پر
 یک چیزے ترا بیت باور
 سیریں ء امیر ء افسر

قوم ء را کتگ در پہ در
 رہینگ ترا دات اش زر
 قوم ء تو کجا نوں بے شر

ایش انت واجہ مئے شعر ء گال
 پہ جوانی ء ترا داتن حال
 آئندہ مجن انچیں پال

قاصد منی سوجان بہ بر

قاصد منی سوجان بہ بر
 نشنگ کیانی شیر ء نر
 میریں شفیع جانی پسر
 ہنچا تئی نام ثمر
 تئی جوانی ء است انت خبر

مئے گوشتن ء تو بد مہ بر
 قوم ء نہ بستگ تو کمر
 ہر دیں کپ انت گرانیں جبر

چیزے بزان ات تو اگر
 مرد ء میا انت اے جبر
 بے مانائیں فعل ء ہنر

دشمن نہ کنت ایشی خطر
 تئی دشمنانی کیل ۽ کال
 استے گوں ملک ۽ بے افال
 ہج بر تئی نیست اش خیال
 وش ۽ کہ من کرتگ کمال
 گوں تو کہ بنت جہل ۽ بال
 شالا نہ دار انت ملک ۽ مال

است انت منی شعر ۽ بیان
 سرگپتگے راہ ۽ ردان
 سردارے زورے بستراں
 کار ۽ کنتے چو نوکراں
 شہرانی گرد ۽ چکراں

گپ جنے پہ مسخرا
 گوزینتگے اچ ہمسرا

تو پیشتری روچان پچار
 عہدی ءِ وتی کاراں ممار
 چوں روشن انت آ روزگار
 تئی واری ءِ کپتگ غبار
 دل ہر کسی اچ تو شیراز
 قوم ءِ نہ زرتگ تو میار
 وہدے نہ بے گندگ دوبار
 جاہ ءِ وتی نند ءِ پچار
 ما ہم پرے کار ءِ تیار

ایش انت منی شعر ءِ بیان
 پنناں دیان نیکیں گؤشاں

بیا تو قاصدء شاہی

بیا تو قاصد ء شاہی
 ترا من بال دیاں راہی
 منی گالاں بزور جاہی
 بہ گوش سال محمد ء بھائی
 مکن چو مست ء گمراہی
 کہ راہے زرتگ انگاہی

تئی من کاگد ء چاریں
 دل ء من عبرتے کاریں

تونوں ملا حسین بوتے
 ترا معلوم نہ انت زوتے
 مزار زئی اچ کجاہتے

منارا جست کتگ لال ء
زمیں کئی انت بدے حال ء

تو نو بس کن بدیں کاراں
مہ رنجین بڑگ ء واراں

برو قاصد تو ناگاہی

برو قاصد تو ناگاہی

جواب ۽ زور بہ بو راہی

سر ۽ ہوش اوں شنگ جاہی

نہ دنت کسے ادا گواہی

کسے گربزگ ۽ وار انت

امیر ۽ یا کہ سردار انت

حبر بنیت گر پہ ایمان ۽

تراگپت لرزگ ۽ جان ۽

کپے گپ ۽ دپ ۽ تران ۽

تئی ہوش اچ سرا رفتگ

مزار تئی اچ کجا اہتگ

تو اے تاریخ کجا ونگ
 ترا اے سوج کیا داتگ
 کجا ملکت تو بخشاتگ

پہ سرداری جنے لات ء
 ہوس تئی آس انت پرگوات ء

نہ بوتگ پیشتر ء ساری
 ہے ملکان ء سرداری
 تو نوں آرتگ ہے خواری
 جنے شعر ء پہ گداری
 بیاں تئی پہک ء آزاری

تئی آ گپ ء مہمانی
 درا من قصہاں زانی
 نزانے بیت پشیمانی

کجا انت کور ء گنداری
 نزانتے پیشتر ء ساری
 مروچی حق انت سرداری
 کنے پکا تو گداری

منی پنتاں بزور لال ء
 مجن تو چپگیں پال ء
 کپے آخر تو جنجال ء
 ترا من وت دیاں حال ء
 مزور پہ وت ء چو بہمبال ء

مہ بو چو مثل ء حیوان ء
 چداں بس کن تو لبزان ء

سرچست گتگ نوکیں جوان

سرچست گتگ نوکیں جوان

راہچار ءِ جوانیں رہبران

پیر ءِ بزرگ ءِ عاقلان

یکجاہ کتگ اے کاروان

او انجمن او انجمن

گلزار تئی باغ ءِ چمن

اہت انت تئی پیغام رسان

عاقل تب ءِ کارندہاں

یکجاہ کتگ اے کاروان

او انجمن او انجمن

گلزار تئی باغ ءِ چمن

تئی نام زندگ ہر جہان
 پھر انت ترا مرچی بزاں
 پیر ء جوان ء کودکان
 ہرجاہ تئی نام ء گران
 او انجمن او انجمن
 گلزار تئی باغ ء چمن

شہر ء دیہات ء قصہاں
 دشت ء جبل کلیں ڈہاں
 کوہ سیرتگ کل میتگاں
 ہرجاہ تئی نام ء زراں
 او انجمن او انجمن
 گلزار تئی باغ ء چمن

کونسل گوئے دانشوراں
 جوانیں ترا سوجاں دیاں

تحسین لاحق رہبراں
 او انجمن او انجمن
 گلزار تئی باغ ء چمن

مرچی کہ اے دانشوراں
 ہرچند قدم دیم ء روان
 وار ء گریب ء بے وساں
 دست ء گروکیں مستراں
 او انجمن او انجمن
 گلزار تئی باغ ء چمن

قاصد تئی سر سر جناں
 آساں کناں ہر مشکلاں
 ہر حاسد ء دیم ء رواں
 روشن کناں سیاہیں شپاں

او انجمن او انجمن
گلزار تئی باغ ء چمن

ارکان گوں کلیں امراہاں
شپ روچ کن انت فکر ء بیان
بخت ء بلند کنت مہربان
نام زندگ کنت ہر دو جہان
او انجمن او انجمن

گلزار تئی باغ ء چمن
کار انت طیب ء ڈاکٹراں
علم زانت جوانیں مستراں
شاہی تبیں دریا دلاں
یا بزرگ ء درمندگاں
او انجمن او انجمن
گلزار تئی باغ ء چمن

کردار است انت تئی عمیاں
 ساجد کتگ کمیں بیان
 دعایاں قبول کنت مہربان
 سرخ روح پکن ہر دو جہاں
 او انجمن او انجمن
 گلزار تئی باغ ء چمن

بال کن کپوت و ہدء سحر

بال کن کپوت و ہدء سحر
 مردے کہ است بر جوئے سر
 اودا کیائی شیر ء نر
 میر عبدالکریم جانی پسر
 وش مجلس ء وشیں خبر
 حالے بہ گر ء پد چکر

بیا کپوت درجنگل ء
 کوکو کنے سک بلبیل ء
 پاڑا وتی بال ء گل ء
 آسودگ ء تو وشدل ء

بیا او کپوت پمَن درا
 وشیں دیاں حالے ترا
 خطلے کہ اتگ مئے گؤرا
 چہ اَحمَد ء شیر ء نرا
 نئے مطبے کرتگ درا

شعرء بہ جن پہ اندری

شعرء بہ جن پہ اندری
ہنچو ترا نیست ماہری

گومن کنے سر ماں سری
زاناں کپے پشت ء سری

ہوش ء وتی جاہ ء بکن
پردیں چوشیں شعرء مجن

شعرء اگر زیادہ کنیں
دیم ء ترا ڈبہ جنیں

تو واجہ ء دوستے منی
من نوں ادا چون کنی

شکر از کریمیں مہربان

شکر از کریمیں مہربان
 مارا بدئے یارب امان
 از شدتء آخر زمان
 رنج ء مصیبت ء گماں

پروردگار تئی بندگاں
 حد ء چہ زیاد گندگاں
 بازیں گناہاں مندگاں

بازیں خطایاں صد امان
 لرزنت زمین ء آسمان
 از برکت ء پیغمبراں
 بخشندہ ء بر غاصباں
 یارب توئے پیش ء پناہ

احت ء رست ظاہر زمان
 نیکی نہ کرتگ درجہان
 گوشتگ تمایں زند بداں
 امیدوار تئی رحمتاں

آ زور مند درحد ء خاک
 کسے نہ انت گومن پتاک
 جز خالقین بے چون ء پاک
 ازاد پکن از دردناک

نیست توشگے گون پہ سفر
 ازمن جہان بیت بے خبر
 جز تئی در ء نیست انت دگر

صور دمیت کہ آزمان
 آواز بیت کل خلقتان
 قائم بیت حشر ء مکان
 درہ بہ درہ بیت بیان

دنیا دو روپی جاگے
 موت یک قضائے ناگے
 غافل مبو تو پچ گے
 درخاک ء قبر تئی جاگے

من فریادی اں حق المبین
 پاک انت منی اندر جبین
 تازہ وجود کن یا امین

بیار رحمتاں تو ہر سحر
 جنت انعام کن وش حبر
 از رحمتاں یاد ء مہ بر
 دیدار خود کن بحر ء ور

ساجد مبو چو ملبداں
 توشگ بزور تو بر جہاں
 روچے روئے تو ناگہاں

چیا بندہ تو نادان ء

چیا بندہ تو نادان ء

مدام شکوہ بہ شلطان ء

وتی فعلان پشیمان ء

درین دنیا تو مکار ء

شب ء روچان زیان کار ء

وتی زند ء چہ بیزار ء

اگر موت ء گتے دار ء

اگن بدحال ء ناشکر ء

شپاں درخواب بے فکر ء

بیزار ء طاعت ء ذکر ء

پہ فریب ء دھوکہ ء مکر ء

دو روج ۽ تو کہ شادان ۽
 گل ۽ شادہ ۽ میدان ۽
 چیا بر نفس شیطان ۽
 بزاں پکا تو نادان ۽

خریر ۽ بخملمان پوش ۽
 چیا موت ۽ فراموش ۽
 بزاں تحقیق ۽ بے ہوش ۽

پچار آ رب ۽ خود کار ۽
 تمام نقش انت پہ قطار ۽
 قمرتاں شمس ۽ استار ۽
 عجب جوڑ بینت ۽ زیبدار ۽

پچار دنیا نہ بیت پادار
 نہ بیت کسے ادا خود دار
 شت انت پیشی ہما شاہکار

کج انت آ گوستگیں والی
 قطب ابدال ء کل سوالی
 قلندر غوث ء آبالی
 بزرگ ء اولیا عالی

توئے اے مرد ء تہنائی
 دوگوش بخشست پہ شنوائی
 دوئیں چشم انت پہ بینائی
 روئے آخراں گاہی

اگر اے مرد ہنردار ء
 حدیث ء علم ء زانت کار ء
 جوان ء خوب شرچار ء
 دراں ساعت تو لاچار ء

بحق نیک ء مردانی
 پکن تو یاد یزدانی
 شب ء روج کنت نگاہ بانی
 مدت بیت رب ء سجانی
 پکن اے مرد مدام فریاد
 وتی رب ء پکن تو یاد
 از گناہاں رب پکنت آزاد
 ہما وت کنت ترا دلشاد

پکن ساجد تو زائیکاری
 پہ وت ہزگز میار خواری
 پترس از رب ء قہاری
 میار ایجا دل آزاری

وہدے سحر من نشت اتوں لوگ ء دپ ء

وہدے سحر من نشت اتوں لوگ ء دپ ء
 جمبراں بستگ مغیمی سال ء ڈکال بے نپ ء
 گر گروک ء لہڑ ء چو بیم دپاناں سیاہ تپ ء
 سیاہ ء بڑ بوتان مروچی لور ء جمبر چوشپ ء
 دہشت ء ہکل کناناں یک دم ء بوتان کرپ ء

قاصد ء ڈاہی تیارباں دیم براہ میر ء در ء
 وشى ء خوبی ء جوانی ہم کلام بنت گوہر ء
 شعر جنگ عبدالکریم ء نامے است ماں دفتر ء
 اے چپیں گالاں بزوراں سرگراں ء دیمتر ء
 شر نہ انت اوشنگ منی سرماں سری گون تو مرط ء
 مردی ء غیرت ء شان ء واجہے تو پیشتر ء
 عرض کنت نوں ساجد گوں تو شعر بجن دیمتر ء

ہر قدر شر بہ بے تو زیات زانیں من ترا
 چوکہ منی میاندا د شعر ء جت ہر اللہ یار
 شک نہ کرتے ہیچ دگہ دنیا ء کنگ ء میار
 گال ء گفتار ء صدا انت ہر دم ء شور ء توار
 قوم ء غریب ء بزرگ انت بر وتی نام ء بچار
 عقل ء زانگ تئی ہے بوت کورک ء تبالاں پہ کار
 تلخ ء ترندان ت گال ء گفتار یک برے تو ہم بدار
 یک دے پہ زہر ء گوست دروگ بنداں میار
 ساہگ انت سردیں ہمیش ماغریباں خوار ء گار
 مال ء مڈی برے تو دروگ ء لچی پہ کار
 جوان نہ انت پہ تو ملوکی دیم تر تو شر بچار

انگت ء تو جست بکن سردار ء میر ء مستر ء
 کئے کشیت انت جوان ترے سرماں سری گوں اختر ء
 زور سیری ء کار ء گوں مہ کپ گوں درور ء

تئی کمال ء لائقى گوں غریباں ظاہر انت
 خیش ء ہمساہگ گلا انت میریں سال جان شاعر انت
 براس تئی عبدالعزیز انت پیر بروت انت نرمنزار
 دومی آ شیرجان ملوکیں شرانت پہ سیر ء کار
 سہی آ مہیم جان نوابیں براس ء واستہ تیار

ہرستیں براساں بچار تو آچے پیم بے درور انت
 قوم ء راج ء برادری ء گوں ہرکس ء بانج برانت
 چوشیرئے گر انت ء درانت دژمن ء بینجا برانت

پری پیکر منی مہلنج زیبا

پری پیکر منی مہلنج زیبا
 منی زندہ نفس محبوب ہمراہ
 منی لوگ ء چراگ ء شہم رژنہ

بجز تئی دل بے قرار انت
 نہ بیت ماہ پہک تہار انت
 بیا امروز مرچی نوبہار انت
 گلئیں گلشن گلستان گل انار انت
 دو روچ زندہ اداستیل ء شکار انت
 اناگاہ روچ کیت موت ء ودار انت

گوشیت ساجد منی زندتئی میار انت
 دو روچ زندہ تئی دائم شوہار انت

شکر انت خالق ء شاہکار ء

شکر انت خالق ء شاہکار ء
 رحمن ء رحیم غفار ء
 کلیں کائنات شوکار ء
 شمس ء قمر استار ء
 در ء تا گوہر گلنار ء
 اے دراہ جوڑ کتگ شاہکار ء

قاصد بیار منی بور سوار ء
 سنجان ء رکیب زینکار ء
 نالان بجن یک چار ء
 سوار بوت نیلگ ء یک بار ء
 درداں تو بزور لے وار ء
 سرکن تو ہما شاہکار ء

ہفت پشتی مقیم راز دار ء
 جلال جان شکر گفتار ء
 منظور جان سخی انوار ء
 وتی کوه بستگیں دیوار ء
 تنگی ء کلات زانتکار ء

سکی ء بروک اللہ انت
 آ کس کہ تئی خیر خواہ انت
 ہر حالت تئی پیشواہ انت

کسے گر غریب ء وار انت
 یا کہ بے وس ء لاچار انت
 رب و ہر کسی غموار انت

نیکہ حاجتہ خانانی
 سردار ء امیر شاہانی
 تنکہ آ نواب جامانی

انچو آ یزید گمراه انت
 جبر ء ظالم ء بے راہ انت
 حسد ء تکبرے چاہ انت

من بزرگ ء غریب لاچاروں
 رب ء من امید صد داروں
 فضل واہگاں دلداروں
 زورے نیست ہما سرکاروں
 دعاہاں وت خدا گوشداروں
 آزاد کنت زرے قہاروں

منی فریادگوں عادلیں شاہ انت
 ہر حالت منی خیر خواہ انت
 کلی حالتاں آگاہ انت

گمراه ہما دیم سیاہ ء
 ہر روج نہ بیت راہ ء
 کنگ ایر کنت ہرجاہ ء
 آخر گون کپیت وت چاہ ء
 حد محشرا بے گواہ ء
 ربین مہربان خیر خواہ ء
 نیلیت حاسد ء برجاہ ء

